Ka öppis temma, et wannal kuul pöldo harrima ja semet mahha teggema kelab paljo umbrohto wilja hulka kaswamast. Katsus mees isse weel monda, ja leidis mitmest asjast abbi kõrwa. Wessise Ma peäle weddas lamba ja hobbose sõnnikut, kuiwa Ma peäle weikse sõnnikut: ka weddas mees kannarpitko ja soost leitud pu juri põllule, ja saue peäle, ja panni siis kannarpitko ja pu jured põllema; hirehernid ja härjapäid piddas ka suggu; kui aega olli, käewas isse mitto tükki labbidaga ümber, pärrast kündi; ja lapsed piddid ka kaewama; kabsta semet külwas jo sügaise, pärrast Mihkli päwa, warjolisse paika.

Korjas siis Hans ikka rohkema wilja ennesele, et isse hakkas muist müma, ehk ka seppist ja puriisto teggema rahha pärrast. Algga sedda rahha temma ei jätnud kaua seisma. Öppetaja olli kirikus nimmetanud, et temma tahtis aidata neid, kellel pissut rahha on seismas, et sest woiksid kasso sada. Hans wiis warsi wiiskümmend rubla, mis temma olli korjanud, kirriko jure, ja pallus, et öppetaja wõttaks waewaks sedda temmale panna jooksma. „Ei muido, kui „et on kolm meest sedda näggemas," wastas öppetaja. „Ehk minna surren äkkitselt „ärra, ja sinna saad pettetud ja minno „nimmi on riikutud. Kus on kolm meest, „kes oskawad kirjotada ja luggeda, mis on „kirjotud?"

Hans wastas: Kül ehk neid pea woib kokko sada. Minno naene öppis leri aial kirjotama, et Teie wõtsite sedda ennesele waewaks tedda juhhatada tele, ja pärrast sedda ka pühhapäiwil käis temma wannemaid tüllitamas, ja nüüd näme, et suremat tänno weel teile peame teggema se armo näitmisse pärrast. Ewast jälle öppisin minna, ja öppisid ka Ewa kaks lälle (täddipoega), Jaan Turd ja Peter Kald. Kui need kõlbawad, kül ma siis toon neid seie.

Öppetaja olli sellega kül rahhul, et Jaan ja Peter tullekšid tunnistus mehhiks ja arwas tõstrit kolmandamaks, kedda Hans se peäle piddi palluma. Tullid siis need